

אמר כן. באו כל בני העיר. אמר לו רבי יהודה, כלם ראשי ישיבות. אמר לו, ואם יש מי שלא נאה לו לשבת כאן - שיקום וילך.

קם רבי אבא והכדיל מהם עשרה שיקבלו ממנו. אמר להם, שבו עם האיש הגדול הזה, ואני והם נקבל למחר ונשב עמו הלכו. ואותם עשרה שישבו עמו ישבו [אותם עשרה] ולא אמר כלום. אמרו לו, אם רצונו של מר, נקבל פני שכינה. אמר להם, והרי רבי אבא אינו כאן. שלחו לו וכא.

פתח ואמר, וה' פקד את שנה כפאשר אמר, מה השנוי שהיה כאן? היה לו לומר, וה' זכר את שנה, כמו שאמר (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל, שאין פקידה אלא על מה שהיה בפתחלה. אלא בהתחלה היה, שכתוב שוב אשוב אליך כעת חיה, ועל אותו ענין נאמר שפקד עכשו, משמע שכתוב כפאשר אמר. שאלמלא לא נאמר כפאשר אמר, שיאמר זכירה. אבל פקד - אותו דבר שאמר למועד אשוב אליך.

אחר כך אמר כך, צדיק זה שזוכה לעלות לאותו כבוד עליון, דמותו נחקקת בכסא כבודו, וכן לכל צדיק וצדיק דמותו למעלה כמו שהיה למטה להבטיח לאותה נשמה קדושה. וזהו שאמר רבי יוחנן, מה זה שכתוב (חבקוק א) שמש ירח עמד זבלה? שזוהרים גוף ונשמה שעומדים בגן הקדוש העליון שלמעלה כדמות שהיה עומד בארץ, ואותה דמות נזוגית הנאת הנשמה, ואותה העתידה להתלבש בעצם זהו שנשארה בארץ, והאדמה תעבר ממנה וטופלת את הזקמה החוצה, וזהו שנקרא קדשה.

תקרובתא לאורייתא הוא דעבדו, ולא יקבלו מנך כלום, אמר ליה ולא מקבלי מלי דאורייתא, אמר אין. אתו כל בני מאתא. אמר ליה רבי יהודה בלהון מארי מתיבתא, אמר ליה, ואי אית מאן דלא יאות למיתב הקא ליקום וליזיל.

קם רבי אבא ואבדיל מניהו עשרה די יקבלון מניה, אמר להו יתיבו בהדי גברא רבא דנא, ואנא ואנון נקבל למחר ונתיב עמיה. אזלו. ואנון עשרה דאשתארו עמיה יתיבו (אנון עשרה) ולא אמר כלום, אמרו ליה אי רעותיה דמר נקבל אפי שכינתא. אמר להו והא רבי אבא לית הקא, שדרו בהדיה ואתא.

פתח ואמר וי' פקד את שנה כפאשר אמר. מאי שנויא הנה הקא, הנה ליה למימר וי' זכר את שנה פמה דאמר (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל. דאין פקידה אלא על מה דהנה בפקדמיתא. אלא בפקדמיתא הנה, דכתיב שוב אשוב אליך כעת חיה, ועל אותו ענין נאמר שפקד עכשו, משמע דכתיב כפאשר אמר, דאלמלא לא נאמר כפאשר אמר לימא זכירה, אבל פקד הוה מלה דאמר למועד אשוב אליך.

לבתר אמר הכי, האי צדיק דזכי למיסק להווא יקר עלאה, דיוקניה מתפתח בכרסי יקריה, וכן לכל צדיק וצדיק דיוקניה לעילא פד הנה לתתא לאבטחא לההיא נשמתא קדישא.

והיינו דאמר רבי יוחנן, מאי דכתיב, (חבקוק א) שמש ירח עמד זבלה, דזהרן גופא ונשמתא דקיימין באדרא קדישא עלאה דלעילא כדיוקנא דהנה קאים בארעא, וההיא דיוקנא מתזנא הנאת נשמתא, וההיא עתידה להתלבש בהאי גרמא דאשתאר בארעא, וארעא מתעבר מניה וטפל טיניה לברא, ודא הוא דאתקרי קדושה.

בארץ, והאדמה תעבר ממנה וטופלת את הזקמה החוצה, וזהו שנקרא קדשה.